

BAIXADA DEL MOLÍ, 5

MARC SEGALÉS

Periodista

Legislant a la carta

Més enllà de la decisió presa a correcció, i després que més d'un miler de persones sortissin al carrer clamant per una Andorra més social, de prorrogar els contractes de lloguer que vencien aquest any un exercici més, i que per tant només es puguin incrementar en base a l'IPC, el Govern de DA ha dit no, una vegada i una altra, a cada proposta d'establir algun topall per frenar l'escala dels preus del lloguer. El motiu? Doncs, més enllà de la crítica fàcil de dir que era una mesura "cridanera", "populista" o de "focs d'artifici", l'argument principal és que es tractava d'una mesura intervencionista, que no lligava massa amb el principi de lliure mercat i lliure competència. Fins aquí tot normal, perquè encaixa perfectament amb l'ideari que defensa DA des de la seva formació. Ara bé, i en la darrera sessió del Consell General va quedar ben palès, els principis dels taronja no semblen que siguin inamovibles, sinó que més aviat –i com els Groucho Marx– poden canviar en funció dels interlocutors o d'interessos determinats. I és que no és intervencionista establir un preu mínim de venda dels productes del tabac? I no és cridaner, populista o un foc d'artifici vendre-ho com a una mesura per lluitar contra el contraban?

Realment és admirable la capacitat que té DA per justificar a la vegada una cosa i la contrària. I si no: el silenci més absolut. I és que més enllà d'assenyalar uns comerços que resulta que no ho són, sobretot del Pas de la Casa però també d'altres indrets, ni el cap de Govern, ni el ministre de Finances i ni cap parlamentari de la majoria va respondre quan des de l'oposició se'ls va preguntar per què no es volia intervenir en el mercat de l'habitatge de lloguer i sí en canvi en el comerç del tabac.